

Arrest

nr. 215 242 van 16 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en X handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 november 2018.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)", waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker diende op 20 augustus 2018, als begeleide minderjarige, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in (Administratief dossier, stuk 19, bijlage 26).

Verzoeker werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming op 19 september 2018 door de commissaris-generaal gehoord.

In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een kopie van zijn paspoort neer, uitgereikt op 15 juli 2015.

2. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

3. In de bestreden beslissing, waarbij verzoekers verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die zijn ouders reeds aanhaalden in het kader van hun twee verzoeken om internationale bescherming van 20 oktober 2017 en 22 maart 2018, waarvoor de beslissingen nu definitief zijn in de zin van artikel 1, §1, 19° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers ouders verklaarden, zo stelt de commissaris-generaal, Albanië te hebben verlaten naar aanleiding van problemen die verzoekers vader had met de familie L. Verzoeker vertelde dat personen bij hem naar zijn vader informeerden, dat hij beschoten werd en dat zijn oom gezegd heeft dat zij nog steeds niet veilig zijn in Albanië, aldus de commissaris-generaal, die concludeert dat aldus blijkt dat verzoeker geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen. Het door verzoeker neergelegde paspoort kan deze appreciatie niet wijzigen aangezien dit stuk, zo wordt geoordeeld, enkel verzoekers identiteit en herkomst bevestigt en hier niet aan wordt getwijfeld.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het zeer beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders bij 's Raads arrest nr. 200 676 van 5 maart 2018 werd vastgesteld en geoordeeld dat de door hen voorgehouden recente problemen met en vrees voor de familie L., met wie hun familie beweerdelijk in een bloedwraak zou verkeren en die hen zou bedreigen, niet geloofwaardig zijn. Aan het door hen geschetste vluchtrelaas werd geen geloof gehecht. Het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders, waarbij zij volhardden in de eerder door hen aangehaalde, doch ongeloofwaardig bevonden problemen en vergeefs enkele documenten ter staving ervan neerlegden, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 207 294 van 26 juli 2018.

Uit verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 19 september 2018 blijkt, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, dat hij zijn verzoek om internationale bescherming geheel steunt op dezelfde vluchtmotieven die eerder door zijn ouders in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming werden aangehaald.

Dit blijkt ook thans uit het verzoekschrift waar o.a. wordt geopperd: "Verzoeker stelt evenwel dat, naast het leven van zijn vader, ook zijn eigen leven in gevaar is. Hij verwijst hierbij naar het conflict tussen de familie L. en zijn eigen familie".

Aan die beweerde (recente) problemen met en vrees voor de familie L. kan evenwel geen geloof worden gehecht, zo werd eerder in het kader van verzoekers ouders eerste verzoek om internationale bescherming vastgesteld bij arrest van de Raad nr. 200 676 van 5 maart 2018. Verzoeker kan zich derhalve niet (dienstig of nuttig) steunen op die beweerde, doch eerder ongeloofwaardig bevonden bloedwraakproblematiek met de familie L. om persoonlijk een vrees ten aanzien van Albanië aannemelijk te maken. Zijn argumentatie, waarbij hij in zijn verzoekschrift op algemene wijze verwijst naar algemene informatie omtrent bloedwraak in Albanië en een project voor kinderen van geïsoleerde families die in Albanië onder de dreiging van bloedwraak leven, dat "Uit informatie die beschikbaar is blijkt dat zeer veel kinderen thuis opgesloten zitten en dit omwille van het feit dat een familielid te maken heeft met bloedwraak" en dat "Er is hier dan ook nood aan een specifiek onderzoek, dat gericht is op het risico dat het mannelijk, minderjarig kind loopt in deze bloedwraak", is derhalve ter zake niet dienstig. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de eerder door zijn ouders aangehaalde vrees voor en problemen inzake bloedwraak, kan aan verzoekers bewering als zou hij om die reden in Albanië nauwelijks of niet naar school kunnen gaan evenmin geloof worden gehecht. Het door hem in dit verband in zijn verzoekschrift uiteengezette betoog overtuigt derhalve geenszins en kan niet worden gevolgd.

5. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 november 2018, voert verzoekende partij aan dat haar familie het slachtoffer is van bloedwraak en dat het probleem er in bestaat dat zij geen beroep kan doen op effectieve bescherming van de autoriteiten. Verzoekende partij meent dat haar zaak vernietigd moet worden aangezien de analyse van haar vrees niet correct is gebeurd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij komt in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie en het formuleren van algemene en allerm minst ernstige of dienstige kritiek, zonder dat zij echter daadwerkelijk ingaat op en concrete opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Verzoekende partij gaat, door louter slechts te herhalen dat haar familie het slachtoffer is van bloedwraak en dat het probleem er in bestaat dat zij geen beroep kan doen op effectieve bescherming van de autoriteiten, geheel voorbij aan de grond in de beschikking van 12 november 2018 waar wordt vastgesteld:

“Uit verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijkheid onderhoud op het Commissariaat-generaal op 19 september 2018 blijkt, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, dat hij zijn verzoek om internationale bescherming geheel steunt op dezelfde vluchtmotieven die eerder door zijn ouders in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming werden aangehaald. Dit blijkt ook thans uit het verzoekschrift waar o.a. wordt geopperd: “Verzoeker stelt evenwel dat, naast het leven van zijn vader, ook zijn eigen leven in gevaar is. Hij verwijst hierbij naar het conflict tussen de familie L. en zijn eigen familie”.

Aan die beweerde (recente) problemen met en vrees voor de familie L. kan evenwel geen geloof worden gehecht, zo werd eerder in het kader van verzoekers ouders eerste verzoek om internationale bescherming vastgesteld bij arrest van de Raad nr. 200 676 van 5 maart 2018. Verzoeker kan zich derhalve niet (dienstig of nuttig) steunen op die beweerde, doch eerder ongeloofwaardig bevonden bloedwraakproblematiek met de familie L. om persoonlijk een vrees ten aanzien van Albanië aannemelijk te maken. Zijn argumentatie, waarbij hij in zijn verzoekschrift op algemene wijze verwijst naar algemene informatie omtrent bloedwraak in Albanië en een project voor kinderen van geïsoleerde families die in Albanië onder de dreiging van bloedwraak leven, dat “Uit informatie die beschikbaar is blijkt dat zeer veel kinderen thuis opgesloten zitten en dit omwille van het feit dat een familielid te maken heeft met bloedwraak” en dat “Er is hier dan ook nood aan een specifiek onderzoek, dat gericht is op het risico dat het mannelijk, minderjarig kind loopt in deze bloedwraak”, is derhalve ter zake niet dienstig. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de eerder door zijn ouders aangehaalde vrees voor en problemen inzake bloedwraak, kan aan verzoekers bewering als zou hij om die reden in Albanië nauwelijks of niet naar school kunnen gaan evenmin geloof worden gehecht. Het door hem in dit verband in zijn verzoekschrift uiteengezette betoog overtuigt derhalve geenszins en kan niet worden gevolgd.”

Gelet op de ongeloofwaardigheid van die beweerde bloedwraakproblematiek is verzoekende partij haar argumentatie dat zij hiervoor geen beroep kunnen doen op effectieve bescherming vanwege de autoriteiten niet dienstig of nuttig.

De Raad treedt, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS